

העלון פיקטו גניזה
עלון מס' 384
פרשת "בראשית"
שנת תשע"ח

העלון מוקדש לע"צ
יוסף בן רבקה ד"ל
מארן בן מזל ובכבוד זנוורי ד"ל
שלמה מזרחי בן מונטאוב ד"ל
שושנה בת אסתר ד"ל

תפארת ענין

ע"ש חצדיק חמלוב"ן רבי יגון חורי זצוק"ל, זיע"א
יוצא לאור ע"י ארגון "ח"ד יגון" טל: 03-6182992 פקס: 077-2182992

מטעמים לשולחן

כי לא המטיר ה' אלקים על הארץ ואדם אין לעבד את האדמה (ג)
...ומה טעם לא המטיר, לפי שאדם אין לעבוד את האדמה, ואין מכיר בטובתן של גשמים, וכשבא אדם וידע שהם צורך לעולם, התפלל עליהם, וירדו וצמחו האילנות והדשאים: (רש"י)

כל העולם עמד והמתין לתפילתו של אדם, האילנות והדשאים, החיות והעופות, כולם היו זקוקים למים, כדי לצמח, כדי לחיות. כולם חכו, עד אשר יבוא האדם, ויתפלל אל הבורא, וירדו כולם ויחיו. הקב"ה צפה לתפילתו של אדם הראשון. הקב"ה מצפה לתפילתו, בכל דור ודור, גם היום. בריאות טובה ופרנסה, ילדים ונחת מהילדים, הצלחה ואושר... בכרות וישועות עומדות הכן ומצפות... שנתפלל! גדולי ישראל הרבו לעודד על חשיבות התפילה, על רוממותה, על היונה הדרך שלנו לפנות אל אבינו מלכנו, שיחננו. רבי חיים סוייד ספר, בהקשר לכן, על מעשה שארע עם רבי יהודה עדס שליט"א: רבי יהודה עדס הגיע פעם למקסיקו, ובשדה התעופה כבר חכו לו עשרות יהודים, כולם רוצים ברכות. רבי יהודה נתן להם שלום במאור פנים, אך לא בך אותם - "איני ראוי לברך!" כך אמר. היה שם יהודי מבוגר למדי, שלא הבין עברית, רק ספרדית וערבית. הוא נגש אל רבי יהודה, ובקש בערבית-ברכני! אך רבי יהודה לא בך. אותו אדם לא התיאש ולא חזר. בכל בית כנסת גדול, שאליו הגיעו במהלך שהותם במקסיקו, הם מצאו אותו ממתין להם ומבקש "ברכני!" ורבי יהודה לא בך. ביום האחרון, לפני הטיסה לארץ ישראל, הגיע אותו אדם לבית המלון, ואמר לרבי חיים סוייד: "עשה לי טובה, תגיד לרב שיבך אותי!" רבי חיים סוייד נכנס לחזרו של רבי יהודה עדס. "אותו אדם שוב כאן" הוא אמר לרב. "הוא מבקש מאד, שהרב לא ישיב את פניו ריקם, שהרב יבך אותו!". התרצה רבי יהודה, וכשנכנס אותו אדם שאל אותו: "כמה פעמים ביום אתה מתפלל?" רבי חיים סוייד מתרגם השאלה, ואותו אדם נעלב. "אני?? מה פירושו?? אני מתפלל שלוש פעמים ביום, אלא מה?!" "שאל אותו" אומר הרב עדס - "האם אין זה מספיק לו. שלוש פעמים ביום הוא מדבר עם בורא העולם בעצמו, והוא צריך ברכה ממני?!" יש להדגיש: אין הכוונה כאן לומר, שאין צורך בברכות מהרבנים. הרי כתוב בגמרא - מי שיש לו חולה בתוך ביתו יק אצל חכם... הכוונה כאן לפרפורציות הנכונות, למבט הנכון. לא לשכת, שיש בורא לעולם, שהוא גם מלכו של עולם וגם אבינו, וממנו הכל. והוא אוהב אותנו, ורוצה בטובתנו. והוא מתאהב לתפילתנו. יש לנו הזכות והיכולת לדבר עם הבורא, גם לבקש ממנו כל מה שנוחץ לנו. בהספוד על הסטיפלר זצ"ל, אמר רבי שלום שברון זצ"ל: "אתם יודעים למה לקחו לנו את הסטיפלר, כי שכתנו שיש משהו מעליו"... הספור הזה ארע לפני שנים לא מעטות. נער היה בארגנטינה, נער צעיר ושמו אברהם סלגס, שחשקה נפשו בתורה, ובמסירות רבה עזב את כל משפחתו במרחקים, והגיע לארץ ישראל ללמוד בישיבה קטנה, בישיבת פוניבז'. אברהם לא ידע היטב את השפה העברית, והוא התביש לדבר. באחד הימים שאל אותו רבי מיכל יהודה שאלה, והוא לא ענה. "מדוע אתה לא עונה?" שאל רבי מיכל יהודה, וגם על זה לא השיב הנער. בהזדמנות נתקל רבי מיכל יהודה באותו נער במסדרון, ואז שאל אותו "מדוע אתה לא עונה?" הרכין הנער ראשו וענה: "מחמת הבושה". רבי מיכל יהודה היה נרגש. צד היה לו מאד על הנער, שכל כך מתאמץ למען למוד התורה, ונגרמו לו מבוכה ובושה. רבי מיכל יהודה שב והביע צער על כך, ולא נרגע, עד אשר הציע לבחור - "אני רוצה שתבוא ללמוד אתי פעמיים בשבוע, כל פעם עשרים דקות". הבחור ניסה להתחמק. מי הוא ומה הוא, שילמד תבדיל עם ראש הישיבה?! רבי מיכל יהודה לא הניח לו להתחמק, הוא שדל ושכנע, והחברותא נקבעה. בכל שבוע הי הנער מגיע ללמוד עם רבי מיכל יהודה, ההבנה שלו בלימוד השתפרה, הבטחון העצמי גם... ואף המעמד החברתי. השנים חלפו תוך התעלות בתורה. בהמשך נסע הבחור אברהם לארגנטינה, ונשא שם אישה. אבל אהבת התורה השיבה אותו לארץ ישראל, חצי שנה לאחר נשואיו. הוא הגיע לארץ עשרה ימים לאחר תחילת זמן חורף, וזה היה זמן חורף ארוך של ששה חודשים, מפני שהיתה זו שנה מעוברת. עשרה ימים לאחר תחילת הזמן, כל האברכים כבר היו 'תפוסים', אין לו תברותא. הוא ניגש מאבך לאבך מנסה לחפש, אולי... אך כל המאמצים לא הואילו. לא נמצאה לו תברותא. נגש רבי אברהם אל הרב צבי גרינהויז שליט"א, ובקש להתייעץ אתו, מה יעשה?? אמר לו הרב גרינהויז - תתפלל!! יצא רבי אברהם החוצה, ובקש להתחיל להתפלל, אבל פתאום עלתה במוחו המחשבה, שבענין הזה אין טעם להתפלל. שוב בקש להתייעץ עם הרב גרינהויז מה לעשות 'באופן מעשי', אך הרב בשל - "תתפלל!!" אני מבקש שליחה" אמר רבי אברהם לבסוף "אבל אני רוצה להבין, על מה בדיוק, להתפלל, שייצא פה אבך?!! כל האברכים כבר מסודרים, מה אני יכול להתפלל?!" אמר לו הרב צבי "תביא סידור". "לא" מתעקש רבי אברהם "אני רוצה להבין, על מה אפשר פה, בכלל להתפלל...". אמר לו הרב גרינהויז: "בסדר תביא סידור". הביא איפא, רבי אברהם סדור, והרב פתחו בתחית המתים. "מי כמך בעל גבורות ומי זומא לך מלך ממית ומחיה ומצמיח ישועה".

המשך בעמ' האחרון

זמני שבת פרשת "בראשית"

צאת שבת		חזקת נרות	
תל אביב	ירושלים	תל אביב	ירושלים
6.46	6.44	5.04	5.02
7.23	7.26	5.51	5.34

חזקת נרות: "כח אפר זאג"
מברכין וחוזר

ההלכה השבועית

הלכות שבת דיני הבדלה בתפילה:

א. מי ששכח להתפלל ערבית במוצאי שבת, אבל הבדיל על הכוס, שעליו להתפלל שחרית שתיים, אין צריך לומר אתה חוננתנו לא בתפלה הראשונה שהיא תפלת שחרית, ולא בתפלת התשלומין של ערבית, לפי שכבר הבדיל על הכוס. אבל אם לא הבדיל על הכוס, יאמר אתה חוננתנו באחת מן התפלות בשחרית.

ב. במוצאי שבת אחר תפלת י"ח של ערבית אומרים, ויהי נועם ה"א עלינו וכו', יושב בסתר וכו', וכופלים הפסוק אורך ימים אשביעהו, ואתה קדוש, וסדר קדושה. ואם חל יום טוב באמצע השבוע דעת הגאונים שאין לומר ויהי נועם ולא סדר קדושה, ולפי דעת המקובלים יש לאומרם תמיד, וטוב לנהוג כדעת המקובלים. ורק במקום שנהגו שלא לאומר, אין לשנות ממנהגם, הואיל ומנהגם יסודתו בהררי קודש.

ג. אף המתפללים בבית האבל, יכולים לומר במוצאי שבת פסוק ויהי נועם וכו', וגם האבל יכול לאומר עם הצבור. ובמקום שנהגו שלא לאומר בבית האבל, ימשיכו במנהגם.

(חזון עובדיה)

סיפור השבוע

הזעיר הזה, היה טעון בזלזול מחפיר כלפי מעלה...הבעל-שם טוב לא הרפה, ולבסוף נעתרו ורמזו לו, כי רק אם אותו מתפלל - שחשב רעה על מעשהו של הנידון למוות - ימצא כף זכות על כך, ישנו סיכוו שיבוטל גזר-הדין. כף זכות קטנה על שאיפת הטבק, והחיים יוחזרו לו...ובעודי מספר, צלצל הפלאפון בכיסו של דרור, פעם, פעמיים ושלוש, ובשיא המותח, כשגם הקשישים הרדומים זקפו גבה מתוחים מן הסיפור, קם דרור ממקומו, מטור תשעים בלי עין הרע, הצמיד את הפלאפון לאוזנו ויצא החוצה מבית הכנסת, תוך לחשוש שיחה עם מישהו מעבר לקו. רתחתי מזעם. ריבונו של עולם, איזה חצוף הציפור דרור הזה, הוא מזמין אותי לדרוש, משאיר פלאפון פתוח, ויוצא בדיוק בקטע המותח של הסיפור...דרור בחוף ואני ממשיך... "יירד הבעל-שם טוב מגגזי מרומים, ומצליח בכוח יחודי לגרום לבלבול עצום במוחו של התלמיד שחשב רעה על חברו מריח הטבק. והלה לא הצליח ללמוד אפילו שורה בגמרא. עלטה כבדה ירדה על הגיוני שכלו, אשר לפתע עסק בשאלות פשוטות חסרות טעם וריח, מענייני העולם. לפתע העסיקו את מוחו עגלות וסוסים, מיתרי כינורות, ערוגות הפרחים. במקום פילפול הגמרא, הפך שיכלו של האיש לבליל של שטויות ותהיות שווא, עד שלפתע הבליחה במוחו שאלה שלא הרפתה ממנו - מדוע ריבונו של עולם, מדוע יהודים כל כך אוהבים להריח טבק, מה הם מוצאים באבקה הזו, מה התועלת. יומם ולילה השאלה ניקרה בו, ותשובה לא מצא. "ליל הושענא-רבה, חלף לו, תפילת שחרית ואחר כך מוסף, ותלמידי הבעל-שם טוב ניצבים בשורה ארוכה להתברך מפי רבם ב"מיתקא טבא". עד שהגיע תורו של התלמיד המבלבל. הבעל-שם טוב ברכו, אך זה רכן על אוזן הרב, ושאל "כבוד הרב יסביר לי בבקשה מה מצאו להם היהודים בהרחת הטבק". הבעל-שם טוב הרים את עיניו וציווה בקול רועם על תלמידו: "תענה אתה!!!". הלה נבהל. "תענה אתה" צעק הבעל-שם טוב "שאלת, אבל התשובה מצוייה בקירוב". עצם התלמיד המבוהל את עיניו וחיפש תשובה, חיטט בחבינות מוחו, כולו תחנונים שהבורא יאיר את עיניו, והנה לפתע הבליחה תשובה מבריקה במוחו "כבוד הרב, דומני כי יש באבקה הטבק ניצוצי נשמה הרוצים לבוא על תיקונם, וכאשר יהודי מריח טבק ונהנה ממנו, אזי באות הנשמות על תיקונן". "יפה אמרת" הנהן הבעל-שם טוב. "אוי נבהל התלמיד, אם כן לשווא דנתי את חברי לכף חובה בזמן תפילת ערבית של ליל ראש-השנה, מי יודע כמה נשמות הוא הביא על תיקונן באותן שניות מופלאות..." כך חשב. "אגזר דין המוות בוטל. הנה ראו רבותי, גם ההרור של כף חובה עלול לגרום נורא נוראות. בואו נלמד עצמנו לחשוב רק טוב... חשיבה חיובית בבקשה". אחרי סעודת המצווה לעילוי נשמת אמו ליווה אותי דרור לכון הרלב. ואז סנטתי בו קלות. "ידידי, כיצד אתה יוצא באמצע הדרשה עם פלאפון באוזן או מחוץ לבית הכנסת, כאשר כולם קשובים ומתוחים... ביקשת שאדרוש לעילוי נשמת אמך ואתה בורח החוצה? כמה עושים כבוד לאמא? כמה עושים כבוד לתורה?". דרור נעצר מופתע והסביר: "כבוד הרב, מכלוף, דודי הזקן הוא איש נכה על קביים, הוא הגיע לכאן מקרית מלאכי באוטובוס ואיבד את עצמו ברחובות נתניה למעלה משעה... הוא לא מכיר את נתניה, הייתי חייב לענות לו ולהסביר לו כיצד להגיע לבית הכנסת, אני נורא מתנצל...אוי, ריבונו של עולם, נעצרה פעימה בליבי, אתה דורש כאן חצי שעה על החשיבות לדון לכף זכות, ובאמצע הדרשה דן את חברך לכף חובה. אוי, אוי, אוי.

דרור כהן הוא מסוג האנשים שלא מנדנד יותר מדי לרעיו וקרוביו. הוא לא מתקשר לחבריו הקרובים יותר מפעם לחודש, ונמנע לבקש טובות למרות הקשיים שיש לו. הוא חורק שיניים, מפרנס משפחה מהיד לפה, אבל שורד. נכון, קצת קשה לו להתפלל שלוש תפילות ביום, אבל תפילה אחת במנין, הוא לא מפספס. לא משנה, שחרית מנחה ערבית, הוא מגיע. גם הכיפה לא תמיד צמודה לפדחתו, יום כן, יום לא, זה משתנה לפי מצב הרוח הרוחני שלו. כשהוא עם דתיים, היא דבוקה לו חזק לגולגולת, כשהוא נקלע לסיביבה חילונית היא נכנסת לחדר המתנה בכיסו הימני. "יש לי יראת-שמים" אומר דרור, "אבל לא כל כך צפופה. הלוואי יכולתי יותר. אני כמו עלה נידף, שהרוח סוחבת אותו לאן שבה לה". לפני שבוע הוא התקשר אלי והתחנן "עשה לי טובה ביום המישי האזכרה של אמא, שנה לפטירתה". "אנא, בוא לדרוש בין מנחה לערבית. רבע שעה, עשרים דקות, תעשה כבוד לאמא שלי...". נו טוב, עשיתי חשבון שכמעט חצי שנה דרור נעלם לי מן האופק, ובעונותי הרבים, לא הצלחתי להגיע ל"שבעה" של אמא. עסקנות ציבורית וטרדות נמנעו ממני לנסוע חצי יום לבאר-שבע, שם התגוררה אמא, שיכון ו' או ז'. ניהמתי בטלפון. והנה נקלעה לידי הזדמנות לדרוש בפני מתפללי בית הכנסת השכונתי של דרור, וקומץ בני משפחתו שגיעו מן הדרום. דרשן גדול מעולם לא הייתי, אבל אם מבקשים ממני, אני נוהג לעשות שיעורי-בית, ולהגיע מוכן. לא נעים לשלוף וגם לא מכובד, בעיקר כשמדובר באזכרה של אשה צדקנית שזה יום השנה לפטירתה. עלעלתי בספרים, ובאזכרה של אלול, חודש הרחמים והסליחות, החלטתי לעשות לי ולהם חיזוק בעניין החובה לדון לכף זכות. מי לא רוצה לצאת זכאי בדיון? כל אחד. וכידוע במידה שאדם מודד מודדין לו. תדון לכף זכות, ידונו אותך לכף זכות, וסיכויך לצאת זכאי גדולים. בעודי מלעלל בספר ישן, קלטו עיני סיפור שלא קראתי מעולם, והחלטתי לשלבו בדרשה. מיד אחרי מנחה התיישבו להם זקני השכונה, חלקם רדומים, חלקם עירניים, והמאזיני החורק התחיל לעשות לי חור בראש. עליתי לתיבה. דרור התיישב ממש מולי ופניו משתוקקות לשמוע מוסר וחיזוק. גם בעזרת נשים שרדה דממה. התחלתי לספר: "ליל ראש השנה בבית הכנסת הגדול של הבעל-שם טוב. מאות מתלמידי הצדיקים עומדים צפופים עם רווחים וליבם הומה בתפילה. יום הדין הגדול והנורא, בו נחתמים חיי כל בריה מי לחיים ומי למיתה. מי בחנק, מי בחרב. שפתותיהם דולקות והם ממליכים את הקב"ה עליהם, ומתחננים: זיכרנו לחיים מלך חפץ בחיים, למען אלוקים חיים". והנה לפתע צונחת מכיסו של אחד התלמידים קופסת הטבק שלו, ומתגלגלת סמוך לרגליו. התלמיד הפסיק תפילתו, התכופף, הרים את הקופסא, פתח את המכסה, תחב את אפו ושאף עמוק תוך שאיבה מרעישה של טבק חום בחיר, לתוך נחיריו. פעם, פעמיים ושלוש. "חברו, שהתפלל מאחוריו, הבחין במעשה, ונרעש כולו. הוא חשב בליבו, "איזה חצוף היהודי הזה, ברגע כה נשגב בו חיינו מונחים על כף המאזניים, מלאכי עליון יחפזו רועדים ונרעשים, הטיפשון הזה עסוק בטבק שלו, ועוד מרשה לעצמו להניח את התפילה, ולשאוף טבק". "באותן שניות פעל ההרהור הזה, נ-ו-ר-א-ו-ת. התלמיד שהריח טבק נידון לגזר דין מוות בעליונים, על שהעדיף טבק בנחיריו על פני תפילה ברדת ובחיל." הבעל-שם טוב הקדוש עשה עליית נשמה במוצאי ראש השנה, והנה נודע לו שתלמידו האהוב נידון למוות. הוא התחנן בפני פמלייה של מעלה, שירחמו וימתיקו את דינו - אך לשווא. החטא

ניתן לשלוח סיפורים לרב קובי לוי לפקס: 09-8820166

לתחנות:
"חסדי יונן"
03-6182992

איך תורמים?
מתקשרים לחדסי יונן
↓
תורמים את שווי המוצר. לחם חלב וגבינה
↓
המשפחה הנזקקת תקבל קופון לקניית לחם חלב וגבינה בשווי 1 ש"ח בלבד!

אמץ משפחה נזקקת
תרום "לח"ג" לחם, חלב, גבינה

לחג
לחם • חלב • גבינה
הלקח אצל האכיל!

רוצה לזכות את הרבים בהפצת העליון?
בתרומה של 52 ש"ח אתה יכול לזכות אלפי משפחות סדי שבוע לתרומות בכל סיני של בנק הדואר חשבון: 3640582 או באשראי ב 03-6182992

עשיתי פדיון ב"חסדי ינון" ונושעת...!

עשיתי "פדיון נפש" לקרוב משפחה לזרע בר קיימא, והיום אני מתקשרת לבשר בשורות טובות, שנולד להם בן, באופן טבעי לאחר חמש שנים של המתנה. מזל טוב! תודה אבא!!

(בעילום שם)

סבתי קבלה ארוע מוחי, הגיעה לבית החולים ומשם הועברה לשיקום. בקשתי מאמי שתתקשר ל"חסדי ינון" להזמין "פדיון נפש" עבורה, ובחסדי השם היא התאושה, ומיום ליום מצבה משתפר. כולם מתפעלים מהשיפור המהיר שלה. אין מילים להודות להשם!

(י.ג.)

הלכתי לתומי ברחוב כשלפתע מכונית נכנסה בי, כתוצאה מהתאונה נהיה לי שבר ביד, חודש וחצי סבלתי מכאבים חזקים ביותר. היתי מנוטרלת לגמרי. הזמנתי "פדיון נפש" ב"חסדי ינון" וב"ה" אני מרגישה הרבה יותר טוב, עדיין עושה פיזיותרפיה, אבל אין מה להשוות בכלל. אני כבר מתפקדת. תודה לבורא עולם.

מ.

לאבא של חבר טוב של המשפחה היה ארוע מוחי קשה. הרופאים לא נתנו לו סיכויים רבים. היה מורדם ומונשם 3 שבועות. לא היה סיכוי שיפתח עיניים, הרופאים אמרו שאם לא ימות יהיה צמח. הזמנו עבורו "פדיון נפש" ואחרי שבועים הודיעו לנו שהוא פתח עיניים, התחיל לדבר, עבר לשיקום נשימתי, והיום עבר לשיקום רגיל... כנגד כל הסיכויים. ישתבח שמו לעד!

(יפה)

לקרובת משפחה שלי היתה בדיקה רפואית לא נעימה, היא בחורה צעירה ומאד חששה. לילה לפני הבדיקה העברתי את השם שלה ל"חסדי ינון" שיעשו לה "פדיון נפש" לפני הבדיקה. כדרך אגב וב"סיעתא דשמיא" ציינתי שהזווג שלה מתעכב הרבה זמן. אז הוסיפו בנוסף "זווג הגון" לפתקה למרות שלא עלה בדעתה לבקש... למחרת עברה את הבדיקה ובחסדי ה' הכל בסדר, הכל יצא תקין. ואני שמחה לבשר שבנוסף היא התארסה לפני שבועיים. כל כך התרגשתי מהשתלשלות העיניים, שרציתי להתקשר לבשר בשורות טובות וישועות, ואבדתי את הטלפון, ולקח לי כמה ימים עד שמצאתי אותו, הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו.

(בעילום שם)

המשך מטעמים לשולחן

אומר לו הרב צבי: "מה זה 'מצמיח ישועה'? לא כתוב כאן 'מביא' ישועה, זה לא שהישועה היתה בתל אביב, והקב"ה מביא אותה לבני ברק... כתוב 'מצמיח ישועה' כמו אדמה שוממה, שפתאום צומח בה עץ. אז עכשיו אתה יודע, על מה להתפלל, רבי אברהם? תתפלל שה' יצמיח ישועה. נכון, אתה לא רואה איך יכולה להגיע ישועה בענין הזה. נכון, נראה לך שלפי דרך הטבע אין כאן שום פתרון לבעיה. כל זה נכון, אז תתפלל לה', שיצמיח ישועה". רבי אברהם התחיל להתפלל לישועת ה'. התחיל להתפלל מעומק ליבו. מספר ימים אחר כך ניגש אליו הרב מנחם שלזינגר שליט"א, אחד מן האברכים הטובים ביותר בכולל. "אולי אתה רוצה ללמוד איתי בכולל? מציע לו רבי מנחם. רבי אברהם נסה איפא להתחמק. "לא, אני חושב אולי כרגע אעל מישהו אחר, שמתאים לי..." עברו עוד יומיים, ושוב בא אליו הרב שלזינגר, המעולה שבמעולים. "נו, אולי אתה כבר רוצה ללמוד איתי?" "לא" - רבי אברהם מסמיק במבוכה "אני רואה שאתה מסודר..." "לא, אני והחברותא שלי לא מרוצים מהלימוד יחד, זה לא מוצלח" "ומי אומר, שאתי זה יהיה מוצלח?" "דברתי איתך בלימוד, ראיתי שזה מתאים." "אה" אומר רבי אברהם "לדבר בלימוד זה לא כמו חברותא, אלו שני דברים שונים לגמרי. לא נראה לי, שתהיה מרוצה מחברותא איתי." שוב חלפו מספר ימים, והרב שלזינגר נגש אליו, "תעשה טובה, בא נלמד שלשה ימים. לא מתאים לך - תעזוב אותי אחרי זה!" התחילו ללמוד חברותא, והיא לא נמשכה שלושה ימים אלא שש שנים מוצלחות ופוריות במיוחד. כי התפילה הצמיחה ישועה. ומרוב חשיבות התפילה, משקיע היצר הרע מאמצים מיוחדים להפריע בה. איך יתכן, אם לא כן, שבני אדם מדברים בזמן התפילה, בעמדם לפני מלך מלכי המלכים, שהוא תקיף ובעל היכולת, ועם זאת עושה עמנו נפלאותיו וטובותיו בכל עת ובכל שעה! על כרחך, זהו מאמץ יתר של היצר, כי בהגיון הישר קשה לתפוס... אדם מגיע לבית הכנסת, פוגש את החבר שלו, ומתחילים לדבר. יש להם כל כך הרבה דברים לדבר עליהם... אבל מיד כשמסתימת התפילה, נגמר להם על מה לדבר... איך זה? יש 'חקירה' לא מדי רצינית כמובן, מה ממתיק את התה, הסוכר או הערבוב? יש אומרים הערבוב. אם הערבוב ממתיק את התה, בשביל מה צריכים סוכר? התשובה היא, כדי לדעת מתי להפסיק לערבב... כשרואים שאין כבר סוכר, יודעים שצריך להפסיק לערבב, סימן שזה כבר מתוק... על משקל ההלצה העממית הזו, שאל פעם הרב דינס שליט"א בדרשתו, למה באים לבית הכנסת, בשביל לדבר או כדי להתפלל? התשובה היא- בשביל לדבר. ואם תאמר, למה אם כן באים לבית הכנסת? תשובתך- כדי לדעת מתי להפסיק... ואם זה לא היה עצוב, אולי זה היה מצחיק!

(מתוך האור)

שז"ת הלכה

מאת הרח"ג שמואל יאיר הל"ו

מחבר ספרי "שי לאברותם"
ומגיד של "רב ברכות" ו"זכרונות אלונה"

שאלה: מי שחש בעיניו אם חייב בקריאת שנים מקרא ואחד תרגום?

תשובה: יש אומרים שהחולה ומי שחש בעיניו פטורים מקריאת שמו"ת, וא"צ לשמוע מאחר. (מחבר"ר סי' רפה ס"ק ז, וגדולות אלישע סק"ו). ומ"מ נראה דיש לו להשלימה אחר שיתרפא כדי שלא תהא תורתו של שמו"ת עולה לרקיע חסרה בשנה ההיא. (כה"ח ס"ק ט). אך הראש"ל בחזו"ע (שבת א' ע"ט ש"ב והלאה) העלה להלכה שאף החולה שעיניו כאובות חייב בקריאת שמו"ת מפי איש המחוייב בדבר יוצא יד"ח מדין שומע כעונה. ע"ש.

שאלה: מהו הסדר הראוי לקריאת שניים מקרא ואחד תרגום?

תשובה: כתב בשער הכוונות שמנהג האר"י ז"ל לקרוא כל פסוק ב' פעמים מקרא ואח"כ תרגום אותו פסוק, ודלא כאותם המתייהרים לקרוא כל הפרשה מקרא פ"א, ולשנותה מקרא פעם שנית ואח"כ קורים כולה תרגום פעם ג', אלא כל פסוק ופסוק בפ"ע היה קורא שמו"ת. (מחבר"ר סימן רפה ס"ק י', כה"ח ס"ק ג). והראש"ל זצ"ל כתב דאף על פי שעל פי דברי המקובלים צריך לקרוא כל פסוק ופסוק שנים מקרא ואחד תרגום, עד סיום כל הפרשה, וכן נוהגים חסידים ואנשי מעשה הנוהגים בכל אורחותיהם על פי הקבלה. מכל מקום מי שזמנו דחוק יכול לקרוא כל הפרשה כולה פעם אחת, ויחזור לקרוא בלחש עם הקורא בספר תורה בשבת, ואחר התפלה יאמר כל התרגום פעם אחת. וכן השליח צבור הקורא בתורה, רשאי לקרות הפרשה בהכנתה לפחות פעם אחת מתחלתה ועד סופה, ופעם שניה כשקורא אותה בצבור, ואחר כך יקרא התרגום של כל הפרשה פעם אחת ויוצא ידי חובה. ויכול גם לעשות פעם כך ופעם כך, דהיינו שכשעתותיו בידו יקרא פסוק פסוק, וכשאין הפנאי בידו יקראנה כולה. (הליכות עולם ח"ג ע"א נ"ג, חזו"ע שבת א' ע"ט ש"א).

ארגון "חסדי יגון"

עורך תיקון פדיון נפש

תיקון זה חוכח שפועל ישועות

פרטים בקו חישועות:

03-6182992